

# Ruts Bok.

## I Kapitlet.

*Rut följer med Noomi till Betlehem.*

**P**å den tiden då domarena rege-  
rade, begaf det sig, att det vardt  
hungersnöd i landet; och en man ifrån  
Betlehem i Juda gick att bosätta sig  
uti Moabs land med sin hustru och  
sina två söner.

2. Och mannen hette Elimelek och  
hans hustru Noomi, och hans två sö-  
ner hette Mahlon och Kiljon, Efrateer  
ifrån Betlehem i Juda; och de kommo  
till Moabs land och stannade där.

3. Och Elimelek, Noomis man, vardt  
död, och hon blef kvar med sina två  
söner.

4. Och desse togo sig Moabitiska  
hustrur. Den ena hette Orpa och den  
andra Rut.

5. Och när de hade bott där i tio  
år, blefvo de båda döde, Mahlon och  
Kiljon, så att kvinnan vardt ensam  
kvar efter båda sina söner och sin  
man.

6. Och hon gjorde sig redo med  
sina två sonhustrur att vända tillbaka  
ifrån Moabs land, ty hon hade hört  
i Moabs land, att Herren hade sökt  
sitt folk och gifvit dem bröd.

7. Och hon gick ut ifrån den ort,  
där hon hade varit, och båda hennes  
sonhustrur med henne. Och då de  
voro på vägen tillbaka till Judas land,

8. sade Noomi till båda sina son-  
hustrur: Gån edra färde och vänden  
om igen, hvar och en till sin moders  
hus! Herren göre barmhärtighet med  
eder, såsom I hafven gjort med dem  
som döde äro och med mig!

9. Herren gifve eder, att i mågen finna ro, hvar och en i sin mans hus! Och hon kysste dem, och de upphofvo sin röst och gräto

10. och sade till henne: Vi vilja gå tillbaka med dig till ditt folk.

11. Men Noomi svarade: Vänden om, mina döttrar! Hvi skullen I gå med mig? Kan väl jag härefter få söner i mitt lif, som kunna blifva män åt eder?

12. Vänden om, mina döttrar, och gå edra färde! ty jag är nu för gammal att gifva mig en man i våld. Och om jag än sade: Jag kan ännu hoppas, och om jag redan denna natt finge en man och jag födde söner,

13. skullen dock I kunna vänta på dem till dess de blefve stora? Skullen I därföre stänga eder inne och ingen man få? Ingalunda, mina döttrar, ty mig har det gått värre än eder, ty mig har Herrens hand drabbat.

14. Och de upphofvo sin röst och gräto ännu mer; och Orpa kysste sin svärmoder, men Rut blef kvar när henne.

15. Och hon sade: Si, din svägerska vänder tillbaka till sitt folk och till sin Gud. Vänd ock du tillbaka och följ din svägerska!

16. Men Rut svarade: Fordra icke af mig, att jag skall öfvergifva dig och vända tillbaka ifrån dig! ty dit du går, dit vill ock jag gå, och där du stannar, där vill ock jag stanna. Ditt folk är mitt folk, och din Gud är min Gud.

17. Där du dör, där vill ock jag dö, och där vill jag ock varda begravnen. Straffe mig Herren, om annat än döden skall skilja oss åt!

18. Och då hon nu såg, att hon stod fast i sitt beslut att följa henne, upphörde hon att tala därom med henne.

19. Och de gingo båda till dess de kommo till Betlehem. Och då de kommo till Betlehem, kom hela staden i rörelse för deras skull, och kvinnorna sade: Är detta Noomi?

20. Och hon svarade dem: Kallen mig icke Noomi,\* utan kallen mig Mara!\*\* ty den Allsmäktige har gjort mig mycket olycklig.

21. Med fullt hus drog jag bort, och tomhänd har Herren låtit mig komma tillbaka. Hvi kallen I mig då Noomi, när Herren har vittnat emot mig, och den Allsmäktige har låtit mig gå illa?

22. Och Noomi och hennes sonhustru Rut, Moabitiskan, kommo tillbaka ifrån Moabs land till Betlehem, i början af kornskörden.

## 2 Kapitlet.

*Rut plockar ax på Boas' åker.*

Och Noomi hade en släktinge till sin man, en förmögen man, af Elimeleks släkt, som hette Boas.

Matt. 1: 5.

2. Och Rut, Moabitiskan, sade till Noomi: Låt mig gå ut på åkern och plocka ax efter den, för hvilken ögon jag finner nåd! Och hon svarade henne: Gack, min dotter!

3 Mos. 19: 9. 23: 22.

3. Och hon gick och kom och plockade på åkern efter skördemännen. Och det träffade sig så för henne, att det åkerstycket hörde Boas till, som var af Elimeleks släkt.

4. Och si, Boas kom ifrån Betlehem och sade till skördemännen: Herren vare med eder! Och de svarade: Herren välsigne dig!

5. Och Boas sade till den af sina tjänare, som hade uppsikt öfver skördemännen: Hvem hörer denna unga kvinnan till?

6. Och tjänaren, som hade uppsikt öfver skördemännen, svarade och sade: Det är den Moabitiska kvinnan, som med Noomi har kommit tillbaka ifrån Moabs land.

7. Och hon sade: Låt mig plocka och upphämta vid kärvarne efter skördemännen! Och hon kom bittida på morgonen och har varit kvar tills nu, endast att hon varit hemma en kort stund.

8. Och Boas sade till Rut: Hör, min dotter! du må icke gå och plocka på någon annan åker, och du må icke heller gå härifrån, utan håll dig till mina pigor!

9. Och se efter hvarest de skära på åkern och gå efter dem! Jag har nu

\* D. ä. den lyckliga. — \*\* D. ä. den olyckliga.

tillsagt mina drängar, att ingen får komma vid dig; och om du är törstig, så gå till karen och drick där mina drängar hämta!

10. Och hon föll på sitt ansikte och böjde sig ned till jorden och sade till honom: Huru har jag funnit sådan nåd för dina ögon, att du känner mig, ändock jag är en främling?

11. Och Boas svarade och sade till henne: Mig är berättadt allt hvad du har gjort med din svärmöder efter din mans död, huru du har öfvergift din fader och din moder och ditt fädernesland och farit till det folk, som du tillförne icke kände.

12. Herren vedergälle dig hvad du har gjort, och fullkommen vare din lön ifrån Herren, Israels Gud, till hvilken du är kommen för att söka skydd under hans vingar!

13. Och hon sade: Må jag finna nåd för dina ögon, min herre! ty du har tröstat mig och talat vänligen till din tjänarinna, ändock jag icke är såsom en af dina pigor.

14. Och Boas sade till henne när måltidsstunden var inne: Kom hit och ät af brödet och doppa din beta uti ättikan! Och hon satte sig vid sidan af skördemännen, och han lade för henne rostade ax, och hon åt och vardt mätt och lämnade något kvar.

15. Och då hon stod upp för att plocka, hörd Boas sina drängar och sade: Låten henne ock plocka emellan kärvarne och snubben henne icke!

16. Och I mån gärna till och med draga strån utur sädesbanden åt henne och låta dem ligga, att hon må upplocka dem; och ingen banne henne därför!

17. Och hon plockade på åkern ända till aftonen; och när hon klappade ut det hon hade plockat, var det omkring en efa korn.

18. Och hon tog det upp och gick till staden och visade sin svärmöder hvad hon hade plockat; och hon tog fram och gaf åt henne hvad hon hade lämnat kvar sedan hon hade ätit sig mätt.

19. Och hennes svärmöder sade till henne: Hvar har du plockat i dag och hvar har du arbetat? Välsignad

vare han, som kändes vid dig! Och hon berättade för sin svärmöder hos hvem hon hade arbetat och sade: Den mannen, hos hvilken jag i dag har arbetat, heter Boas.

20. Och Noomi sade till sin sonhustru: Välsignad vare han af Herren, att han icke har undandragit sin barmhärtighet hvarken ifrån de lefvande eller de döda! Och Noomi sade till henne: Den mannen är oss nära och är en af våra skyldemän.

21. Och Rut, Moabitiskan, sade: Han sade ock till mig: Håll dig till mitt folk till dess de hafva inbärgat hela min skörd!

22. Och Noomi sade till Rut, sin sonhustru: Bäst är det, min dotter, att du går med hans pigor, att man icke må visa dig bort, om du går på någon annan åker.

23. Och hon höll sig till Boas' pigor och plockade där till dess skörden både af korn och hvete var slutad. Och hon bodde hos sin svärmöder.

### 3 Kapitlet.

*Noomi gifver ytterligare råd åt sin sonhustru.*

Och Noomi, hennes svärmöder, sade till henne: Min dotter, si, jag vill söka skaffa dig en lugnare och bättre ställning.

2. Och är icke Boas, med hvilkens pigor du har varit, en vår anförvant? Si, han kastar i natt korn på sin loge.

3. Och bada dig och smörj dig och tag dina kläder på dig och gå ned till logen! Men akta dig att blifva bemärkt af mannen förrän han har slutat att äta och dricka!

4. Och när han lägger sig, så gif akt hvarest han lägger sig, och gå och lyft upp täcket vid hans fötter och lägg dig! och han skall säga dig hvad du bör göra.

5. Och hon svarade henne: Allt hvad du säger mig vill jag göra.

6. Och hon gick ned till logen och gjorde allt såsom hennes svärmöder hade budit henne.

7. Och Boas åt och drack och var glad till sinnes, och han gick och lade sig vid ändan af en sädesskyl. Och hon kom tyst och lyfte upp täcket vid hans fötter och lade sig.

8. Och vid midnattstid vardt mannen skrämnd och lutade sig framåt, och si, en kvinna låg vid hans fötter.

9. Och han sade: Hvilken är du? Och hon svarade: Jag är Rut, din tjänarinna; och sträck ut ändan af ditt täcke öfver din tjänarinna! ty du är min skyldeman.

10. Och han svarade: Välsignad vare du af Herren, min dotter! Du har visat din sista kärlek vara bättre än den första, då du icke har lupit efter unga män, vare sig fattige eller rike.

11. Och nu, min dotter, frukta icke! Allt hvad du säger vill jag göra dig; ty allt folket i staden vet, att du är en dygdesam kvinna.

12. Och nu är det väl sant, att jag är din skyldeman; men det finnes en annan skyldeman, som är närmare än jag.

13. Blif kvar i natt! och om han i morgon gör sin bördsrätt till dig gällande, godt, så må han göra det. Men om han icke har lust att göra sin bördsrätt till dig gällande, så vill jag göra det, så sant Herren lefver. Ligga kvar till morgonen!

14. Och hon låg vid hans fötter till morgonen; och hon steg upp innan ännu någon kunde känna igen den andra, och han sade: Det får icke blifva bekant, att denna kvinna är kommen till logen.

15. Och han sade: Tag manteln, som du hafver på dig, och håll den fram! Och hon höll den fram, och han mätte i sex mått korn och lade på henne och gick så till staden.

16. Och när hon kom till sin svärmoder, sade denna: Huru har det gått för dig, min dotter? Och hon berättade henne allt det mannen hade gjort henne,

17 och hon sade: Dessa sex mått korn gaf han mig, ty, sade han, du skall icke komma tomhänd till din svärmoder.

18. Och denna sade: Bida, min dotter, till dess du får se huru denna sak aflöper! ty mannen skall icke gifva sig ro med mindre han i dag får slut på saken.

## 4 Kapitlet.

*Ruts bröllop, barn. Davids ätt.*

Och Boas gick upp till stadsporten och satte sig där; och si, när den skyldemannen, om hvilken Boas hade talat, gick där förbi, sade han till honom: Kom och sätt dig här, du, som så och så heter! Och han kom och satte sig.

2. Och han tog tio män af stadens äldste och sade: Sätten eder här! Och de satte sig.

3. Och han sade till skyldemannen: Noomi, som är återkommen ifrån Moabs land, har sålt ett stycke åker, som hörde vår frände Elimelek till.

4. Och jag har tänkt, att jag borde underrätta dig därom och säga: Köp det inför dem som här sitta och inför mitt folks äldste! Om du vill begagna din bördsrätt, så gör det! och vill du icke begagna den, så säg mig det, att jag må veta det! ty ingen annan än du äger bördsrätt, och näst dig är jag. Och han svarade: Jag vill begagna min bördsrätt.

5. Och Boas sade: När du köper åkern af Noomis hand, så köper du den ock af Rut, Moabitiskan, den dödes hustru, för att uppväcka den dödes namn på hans arvejord.

6. Och skyldemannen sade: Jag kan icke begagna min bördsrätt utan att förstöra min arvejord. Lös du åt dig hvad jag skulle lösa, ty jag kan icke göra det!

7. Och det var fordom sed i Israel vid börd eller byte, att, till bekräftelse af ett aftal, den ene drog sin sko utaf och gaf den åt den andre; och detta gällde såsom ett intyg i Israel.

8. Och skyldemannen sade till Boas: Köp det du! Och han drog af sig sin sko.

9. Och Boas sade till de äldste och till allt folket: I ären i dag vittnen, att jag har köpt utaf Noomis hand allt det som har tillhört Elimelek och allt det som har tillhört Kiljon och Mahlon,

10. och därjämte har jag ock köpt Rut, Moabitiskan, Mahlons hustru mig till hustru, att jag må uppväcka

den dödes namn på hans arfvejord, och att den dödes namn icke skall vardas utplånadt ibland hans bröder och utur hans födelsestads port. Där-till ären I i dag vittnen.

11. Och allt folket, som var i stads-porten, och de äldste sade: Vi äro vittnen. Herren göre den kvinnan, som ingår i ditt hus, såsom Rakel och Lea, hvilka båda hafva byggt Israels hus! Och växe du till i makt i Efrata, och göre du dig ett namn i Betlehem! 1 Mos. 30: 24 f. 29: 33 f.

12. Och blifve ditt hus såsom Perez' hus, hvilken Tamar födde åt Juda, af den säd, som Herren skall gifva dig af denna kvinnan! 1 Mos. 38: 29.

13. Och tog så Boas Rut, och hon vardt hans hustru, och han ingick till henne, och Herren gaf henne, att hon vardt hafvande och födde en son.

14. Och kvinnorna sade till Noomi: Lofvad vare Herren, som i dag icke har låtit dig sakna en bördsmän! Och blifve hans namn berömdt i Israel!

15. och han skall gifva dig nytt lif igen och försörja dig på din ålder-dom; ty din sonhustru, som håller dig kär, har födt honom, hon, som är dig för mer än sju söner.

1 Sam. 1: 8.

16. Och Noomi tog barnet och lade det i sin famn och vardt dess sköterska;

17. och grannkvinnorna gafvo honom namn och sade: Åt Noomi är en son född. Och de kallade hans namn Obed. Han vardt fader till Isai, som blef Davids fader.

18. Och detta är Perez' släktre-gister: Perez födde Hezron,

1 Krön. 2: 4.

19. och Hezron födde Ram, och Ram födde Amminadab, Matt. 1: 3.

20. och Amminadab födde Nahes-son, och Nahesson födde Salmon, Luk. 3: 33.

21. och Salmon födde Boas, och Boas födde Obed,

22. och Obed födde Isai, och Isai födde David.